

Pyhäkön Lamppu

*"Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 5/2010

ROHKEALLA MIELELLÄ

✍ JUHANA POHJOLA

Yhä hyökkäävämpi ateismi kutsuu uskoa kolmiyhteiseen Jumalaan petolliseksi harhaluuloksi. Yhteiskunta täyttyy yhä vihamielisemmillä äänillä kristillistä avioliittokäsitystä edustavia kohtaan. Kirkossamme yhä arvovaltaisemmalta tasolta tehdään naurunlaiseksi ne, jotka tunnustavat Raamatun luotettavana ja selkeänä Jumalan ilmoitussanana kaiken uskon ja elämän ylimmäksi ohjeeksi. Puhe synnistä ja armosta torjutaan yhä voimakkaammin kutsumalla sitä sairaalloiseksi vallankäytöksi. Mitä kristitty kokee kaiken metelin ja otsikoiden keskellä? Eikö ole kiusaus kyyristyä ja vaieta. Hiljaisuuden ja yksityisyyden bunkkeriin telkeytymisen sijaan Raamattu antaa meille evääksi sanan: *Parreesia*. Se tarkoittaa rohkeutta ja uskallusta, julkista ja selväsanaista puhetta.

Rohkeutta pidettiin jo antiikissa yhtenä perushyveenä. Rohkeamielinen kulki oikeaa hyvää tietä putoamatta pelkuruuden tai yltiöpäisyyden kuoppaan. Rohkeus ei tarkoita, että kaikkeen pitäisi aina mennä mukaan koko äänirekisterillä. Se ei tarkoita, ettemmekö saisi suojella itseämme tai että kaikilla olisi samanlainen kutsumus Kristus-ruumiissa. Rohkeus ei tarkoita pelottomuutta vaan rohkeutta toimia oikein pelosta huolimatta. Mihin sitten Raamattu meitä rohkaisee?

Rohkeus omistaa armo Kristuksessa. Tämä on tärkeintä ja samalla kaikkein vaikeinta oman mahdollisuusmuutensa tuntevalle. Meidän ei tarvitse huonolla omallatunnollakaan pelätä jättäytymästä Jumalan käsiin. *Kristuksen omina ja häneen uskoen voimme rohkeasti ja luottavaisina lähestyä Jumalaa* (Ef.3:12). Kun sydämesi syyttää, niin tartu rohkeasti tähän lupaukseen ehtoolliselle käydessäsi: *Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja*

löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan (Heb 4:16).

Rohkeus tulla pyyntöinemme Jumalan eteen. Mikä lannistaa meitä eniten? Ehkä se ei kuitenkaan ole maailman pauhina, vaan arjessa apeutuva sydämemme. Emme enää uskalla odottaa hyvää Jumalalta. Väsymme anomasta, kun emme näe vastausta. Kätemme herpoavat rukouksesta, kun emme näe muutosta. Menetämme uskalluksemme Jumalan mahdollisuuksiin. Kun mieleesi hiipii ajatus, Herra ei halua kuulla minua, niin tartu tähän lupauksen sanaan: *Me saamme rohkeasti lähestyä Jumalaa uskoen, että hän kuulee meitä, mitä sitten pyydämme hänen tahtonsa mukaisesti.* (1.Joh. 5:14).

Rohkeus elää kokonaisesta Jumalan sanasta. Kenenkään Raamatunsa lukeneen ei pitäisi yllättyä, jos tässä ajassa Jumalan sana herättää vastustusta ja vihaakin. Vaikka vastakkainasettelu ei ole mikään itse tarkoitus, niin kuohunta on elämän merkki - hiljaisuus kuoleman. Sanan voima ilmenee myös vastustuksen voimassa. On ollut suurta lahjaa, kun yhteiskuntamme arvot ovat pohjautuneet kristillisiin arvoihin. Sen suhteen on tapahtunut nopea muutos, jota on vaikea vielä ymmärtää. Se kuitenkin tarkoittaa, että on vain opeteltava elämään siinä vähemmistötodellisuudessa, jossa lähetyskentillä kristityt ovat rohkeasti jo pitkään eläneet. Ei apostoleille tullut mieleenkään sopeuttaa sanoamaansa, vaikka he kokivat vastusta. Rohkeus syntyi luottamuksesta: *Jumala itse vastaa sanastaan. Ne juutalaiset, jotka eivät uskoneet, yllyttivät ja kiihdyttivät pakanain mieltä veljiä vastaan. Niin he oleskelivat siellä kauan aikaa ja puhuivat rohkeasti, luottaen Herraan* (Apt.14:2). Apostolisen uskon perillisinä me tunnustamme, että rohkeudessa elää ja pitää esillä julkisesti Jumalan sa-

naa kyse ei ole jostakin syntyperäisestä sisukkuudesta, vaan Jumalan seurakunnalleen antamasta lahjasta ja tehtävästä, raskaastakin sellaisesta. Vielä vanhanakin Paavali tietää, että luontaisesti ihmispelkomme voittaa Jumalan pelon. *Rukoilkaa, että voisin puhua rohkeasti, niin kuin minun tulee* (Ef.6:20).

Rohkeus käydä kuoleman portista iankaikkisuuteen. Kaikki kuljemme kohti suurta pelottavaa kuolemanhetkeä. Kuoleman kauhu on todellinen. Mutta mitä se on sen rinnalla, kun joudumme elämän ja kuoleman Herran eteen tilille? Mitä on inhimillinen rohkeus ja viisaus Majesteetin ilmestyessä? Mitä minä olen hänen tutkivan katseensa alla? Mihin paeta ja piiloutua? Ja kuitenkin meitä rohkaistaan valtavalla lupauksen sanalla: *Pysykää Kristuksessa, jotta hänen ilmestyessään voimme astua rohkeasti esiin emmekä joudu häveten väistymään hänen luotaan, kun hän saapuu* (1.Joh.2:28). Kristus on rohkeutemme niin ihmisten kuin Jumalan edessä!

Yhä useammin huomaan tois-tavani samaa sanaa eri ihmisille eri yhteyksissä. Lyhyen *parreesia* läpileikkauksen perusteella haluan sen sinullekin sanoa: Ole rohkealla mielellä! ■

NEUVOJA NUORELTA PASTORILTA NUORILLE PASTOREILLE

ESKO MURTO

MARTTI PYYKÖNEN JA JOUKO MAKKONEN

Olen itsekkin virkaiässä nuori – vasta kolme vuotta pappina toiminut. Mutta joskus juuri toiselta aloittelijaltakin voi kuulla hyviä neuvoja omaa alkua helpottamaan.

Ensimmäinen neuvo: teistä ehkä tuntuu siltä, ettette ole arvollisia papinvirkaa kantamaan, mutta rakkaat veljet, se asia ei ole enää esityslistalla. Teidät on nyt kutsuttu, Jeesus on nimittänyt teidät ihmisten kalastajiksi. Luterilainen kirkko tunnustaa yhdessä koko vanhan kristikunnan kanssa, että viranhoitajan oman persoonan kelpoisuus ja henkilökohtainen hurskaus ei ole hänen virkansa pätevyysperustusta. Tämän me yleensä sovitamme toisista papeista puhumiseen, mutta teidän täytyy oppia sovittamaan se myös itseenne. Teidän viranhoitonne ei perustu teidän omaan hurskauteenne tai arvollisuuteenne. Jos ette tätä opi, te joko masennutte tai ylipistytte.

Toinen: pitääkö tehtäväkenttänne selvänä. Teidän tehtävänne on saarnata, jakaa sakramentit seurakunnalle, antaa sielunhoitoa, toimittaa jumalanpalvelus. Ja kun ette ole ihmisten kanssa, te rukoilette ja studeeraatte. Tämä on papintyötä. Älkää antako repiä itseänne sataan pieneen tehtävään sinne ja tänne, niin että huomaatte yhä vähemmän aikaa jäävän tälle varsinaiselle työllenne. Tämä maailma on täynnä puhetta, mutta vain vähän sanotaan sellaista, mikä todella on sanomisen arvoista. Valvokaa itseänne ja puhettanne. Puhukaa ennemmin lyhyesti, mutta asiaa, kuin pitkään ja merkityksettömästi. Antakaa tekojenne puhua samaa kuin suunne – se on sanoma, jota loputon sanatulva ei ole vielä onnistunut turhentamaan.

Kolmas: muistakaa mikä on teidän työnne kohde ja samalla suurin voimavara ja aarre. Kyse on seurakuntalaisistanne. Me Luther-säätiössä olemme seurakuntaliike. Ihmiset ovat tärkeitä Jumalalle, heidän tulee olla tärkeitä myös teille. Kaiken, mitä te pastoreina teette, te teette siksi, että Kristuksen seurakunta rakentuisi. Paimenuus on juuri ihmisten paimentamista. Tämän on oltava kirkkaana teidän mielessänne.

Neljäs ja viimeinen neuvo: teidän tulee ymmärtää, että te ette voi viedä tätä työtä loppuun saakka. Te voitte

vain käyttää teille annettuja välineitä – armonvälineitä, Jumalan sanaa. Sen kautta Pyhä Henki tekee itse sen, mitä hän tekee, ja milloin hän sen hyväksi näkee. Te ette kerää itsellenne opetuslapsia, vaan päämääränänne on Martti Lutherin tavoin luoda theodidacteja – 'Jumalan-opettamia'. C. S. Lewis totesi, että mikään ei ole apologetan – kristinuskon älyllisen puolustajan – omalle uskolle niin vaarallista kuin uskon puolustaminen. Lewis tiesi, että väittelyn ollessa kuumimmillaan, ihmisenä tuntuu siltä kuin koko evankeliumin asia seisoi tai kaatuisi hänen oman panoksensa varassa. Vaikka väittelyn voittaisikin, apologetta itse ymmärtää, että tämä perustus ei ole kestävä. Siksi niin kuin apologetan, niin myös pastorinkin on aina paettava omaa ammattitaitoaan ja omia suorituksiaan Kristuksen luokse.

Sielujemme paimenen siunausta ja johdatusta paimenviran hoitoon!

Sisällys 5/2010

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Neuvoja nuorelta pastorilta nuorille pastoreille
- 4 Pietari papinkoulussa
- 6 "Tahdon jakaa eteenpäin sitä hyvää, jota olen itse saanut"
- 8 Taakat tunnoilta
- 9 Jumalan Pojan nimet Raamatussa: Kristus-nimi

- 10 Huokailua iltapäivälehtien äärellä
- 11 Jumalanpalvelukset 2010
- 12 Jumalan valtakuntaa maalaamassa

PIETARI PAPINKOULUSSA

MATTI VÄISÄNEN

MARTTI PYYKÖNEN

Päivän evankeliumin sanat Johanneksen evankeliumin viimeisestä luvusta kertovat apostoli Pietarin suorittamasta pastoraalitentistä. Hänellä oli takanaan sitä ennen 3-vuotiset teologiset opinnot, jotka oli suoritettu ”oppisopimuksella” Jeesuksen johtamassa Galilean peripateettisessa eli vaeltavassa ”teologisessa akatemiassa”.

KANDIDAATTIVAIHE (Mt 4:18-22)

Matteus kertoo 4. luvussa, miten Simon oli lähtenyt yhdessä veljensä Andreaksen ja Sebedeuksen poikien, Jaakobin ja Johanneksen, kanssa Jeesuksen kutumana hänen seuraansa. Ammatiltaan molemmat veljesparit olivat Gennesaretin kalastajia.

Kandidaattivaiheen lopussa Jeesuksen oppilailla oli Filippoksen Kesareassa tentti. Tentissä kysyttiin sitä, kuka heidän mielestään Jeesus oikein on. Silloin Simon vastasi: *Sinä olet Messias, elävän Jumalan poika.* Ja Jeesus sanoi hänelle: *Autuas olet sinä, Simon, Joonan poika. Tätä ei sinulle ole ilmoittanut liha eikä veri, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Ja minä sanon sinulle: Sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan kirkkoni. Sitä eivät tuonelan portit voita.*

Jeesuksen Simonille antama lisänimi ”Pietari” merkitsee ’kalliota’. Ja Pietarin tunnustukselle, jonka mukaan Jeesus on Kristus, VT:n lupaama Messias ja Jumalan Poika, Kristus on rakentava seurakuntansa. – Kandidaattivaiheen tentti meni Simon Pietarilta hyvin.

OPINTOJEN JATKAMINEN (Lk 5:1-11)

Luukkaan mukaan ollaan jälleen Gennesaretinjärven rannalla. Jeesus pyytää Pietarilta palvelua ja venet-

tä lainaksi saarnaamista varten. Sen jälkeen Pietari saa Jeesuksen neuvoa toteltuaan suuren kalansaaliin. Saaliin seurauksena Pietari tekee parannusta – iso mies on polvillaan märässä veneessä, ja hänen huuliltaan pusertuvat sanat: *Mene pois minun luotani, Herra!* Samalla Pietarin sisin suorastaan huutaa – tosin ilman sanoja – Herra, älä mene pois! Suurella sielunhoitajan viisaudella Jeesus oli kutsunut Pietarin uudelleen seuraansa. He vetivät veneet maihin, jättivät kaiken ja lähtivät seuraamaan Jeesusta.

Matteus kertoo 26. luvussa Jeesuksen ja Pietarin välisestä viimeisestä keskustelusta ennen Jeesuksen kuolemaa. Keskustelu oli eräänlainen Galilean akatemian lopputentti. Tentti jakaantuu kahdelle päivälle. On kiirastorstai-ilta. Jeesus asettaa ehtoollisen, jonka jälkeen hän ilmoittaa opetuslapsilleen, että *tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun..., johon Pietari itsevarmana vastaa: Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu.* Ja Jeesus sanoi Pietarille: *Totisesti minä sanon sinulle: tänä yönä, ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti minut kiellät.*

Pitkäperjantaiamuna Pietari lämmittelee ylimmäisen papin pihamaalla nuotion äärellä. Hovin palvelijatar tunnistaa Pietarin ja sanoo hänelle: *Etkö sinäkin ole tuon*

miehen opetuslapsia? Tässä yhteydessä Pietari kolme kertaa kieltää Jeesuksen. Hän vannoo kirosanoilla puhettaan vahvistaen, ettei hän ole koskaan tuntenut tuota miestä. – Pietarin lopputentti meni täydellisesti pieleen.

ORDINAATIOKOULUTUS

Pietarin ordinaatiokoulutus alkoi välittömästi pitkäperjantain tapahtumien jälkeen. Sen lopputentti tapahtui nuotion äärellä, kuten ylimmäisen papin pihamaalla viikkoa paria aikaisemmin. Kun on syöty, Jeesus tekee Pietarille kolme kysymystä.

Ensimmäinen kysymys kuuluu: *Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?* Jeesus ei kutsu Simonia tässä Pietariksi eli Kallioksi, vaan *Simon, Johanneksen pojaksi.* Tähän sisältynee viesti: kieltäessäsi minut ylipapin pihamaalla sinä käyttäydyit kuin ateisti. Kysymykseen sisältyvät sanat *enemmän kuin nämä*, ovat viittaus kiirastorstai-iltana käytyyn keskusteluun, jolloin Pietari oli vanonut paremmuuttaan ja sanonut, että vaikka kaikki muut opetuslapset loukkaantuisivat Jeesukseen, hän ei sitä tee.

Jeesuksen toinen kysymys Pietarille kuului: *Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?* Kysymys oli muuten samanlainen kuin

ensimmäinenkin, mutta siitä puuttuu viittaus Pietarin luuloon paremmuudestaan toisiin opetuslapsiin nähden. Jeesuksen kolmas kysymys Pietarille kuului: *Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?* Jeesuksen kolmas kysymys Pietarille on muutoin täysin edellisten kaltainen lukuun ottamatta yhtä oleellista eroa.

Kahden edellisen kysymyksen yhteydessä UT käyttää rakastamisesta sanaa agapan, joka tarkoittaa täydellistä, jumalallista, pettämätöntä rakkautta. Nyt kolmannella kerralla agapanin sijaan on sana filein, joka tarkoittaa inhimillistä rakkautta: 'tehdä mielellään', 'haluta' tai 'pitää jostakin'.

PIETARIN KOLME VASTAUSTA JEESUKSELLE

Vaikka Jeesuksen kysymyksessä kahdella ensimmäisellä kerralla on jumalallista, täydellistä rakkautta osoittava sana agapan, Pietarin vastauksessa jokaisella kolmella kerralla on sama inhimillistä rakkautta osoittava sana filein. Ylimmäisen papin pihamaalla koettu oli opettanut Pietarille itsetuntemusta. Hän kieltää nyt itsensä, ei Jeesusta.

Pietari tuli surulliseksi siitä, että Jeesus kolmannen kerran kysyi häneltä: *Olenko minä sinulle rakas (filein)?* Pietarin murheen syy on selvä. Jeesuksen kolme kertaa toistama

kysymys palautti Pietarin siihen synkkään hetkeen, jolloin hän ylimmäisen papin pihamaalla oli kolme kertaa kieltänyt Jeesuksen. Nyt hän joutuu kolmesti kumoamaan kieltämisensä.

JEESUKSEN ANTAMA TEHTÄVÄ

Jokaisen Pietarin vastauksen jälkeen Jeesus oli antanut hänelle saman paimentehtävän. Meidän heikkoutemme ei ole Jumalan valtakunnan työn menestymisen este, vaan sen edellytys, sillä Jumalan voima *tulee täydelliseksi heikkoudessa*.

Rakkaat nuoret veljet, perusteet teidänkin paimenvirallenne ovat muualla kuin teidän omassa osaamissanne ja erinomaisuudessanne. Työ, johon teidät tänään vihitään, on Kristuksen. Teidän osuutenne tässä kaikessa on teidän suostumuksenne olla Kristuksen käytettävänä, ja senkin teissä on vaikuttanut Kristus.

Heti tekstimme jälkeen Jeesus sanoi Pietarille: *Totisesti, totisesti: Kun olit nuori, sinä sidoit itse vyösi ja menit minne tahdoit. Mutta kun*

tulet vanhaksi, sinä ojennat kätesi ja sinut vyöttää toinen, joka vie sinut minne et tahdo. (Jh 21:18.)

Nuorena pappina kymmeniä vuosia sitten valmistauduin saarnaamaan Oulun tuomiokirkossa. Olin sakaristossa. Suntio meni soittamaan kirkon kelloja. Eläkkeellä oleva piispa Hannes Leinonen otti minulle varatun alban aikomuksenaan pukea se ylleni. Sain hänelle, että olen vielä nuori, joten voin hyvin pukea sen itsekin. Hän katsoi minua kotvan aikaa syvälle silmiin ja sanoi: "Ellei toinen saa sinua pukea, sinulla ei ole mitään asiaa tuonne alttarille sen enempää kuin saarnatuoliinkaan."

Alttarilla ja saarnatuolissa te ette edusta itseänne, vaan Kristusta ja hänen ajatuksiaan. Itseänne te edustatte korkeintaan synnintunnustuksen aikana. Siksi teidät tänäänkin vaatteeta toinen, ette te itse.

”TAHDON JAKAA ETEENPÄIN SITÄ HYVÄÄ, JOTA OLEN ITSE SAANUT”

✍ ESKO MURTO

📷 JANI-MATTI YLILEHTO

Tämä haastattelu tehtiin kuuloke-mikrofonien kautta, eli haastatteli ja haastateltava eivät nähneet toisiaan. Silti jo pelkkä haastateltavan ääni pystyi luomaan vahvan mielikuvan siitä tunnusomaisesta, muikkeen hyväntahtoisesta hymynkareesta, johon tuoreen pastorin tuntevat ovat tottuneet. Jani-Matti Ylilehto, Kokkolassa kokoontuvan Andreas-yhteisön paimen, ottaa uskon kysymykset vakavasti mutta elämän rennosti.

Ennen työsuhteen aloittamista joulukuussa on vielä annettava viime silaus vuonna 2004 alkaneille yliopisto-opinnoille. Piakkoin valmistuva teologian maisteri kuvaa opintietään sellaiseksi, jossa lukumotivaatiota täytyi toisinaan etsimällä etsiä. Osallistuminen Suomen teologisen instituutin toimintaan ja paikallisen Markus-yhteisön elämään auttoi kuitenkin muistamaan, että teologia ei ole vain teoreettista pohdiskelua, vaan seurakunnan todellisuuteen syvästi vaikuttava asia.

-Yliopiston antama koulutus on ollut tasokasta, mutta usein hiukan yksipuolista, Jani-Matti kuvailee.

HENGELLISENÄ TAUSTANA PAIKALLISSEURAKUNTA

Kristillisen seurakunnan osana oleminen on jäsentänyt Jani-Matin elämää jo ennen Helsinkiin muuttamistakin. Raahesta kotoisin oleva 25-vuotias mies muistaa lapsuudessa kulkeneensa muun perheen kanssa mummon käskystä kirkossa. Rippikoulun jälkeen seurakunnan nuortentoimintaan jääminen merkitsi myös uskon omakohtaistumista ja vastuun ottamista esim. lastenleirien isosena toimimisessa.

Raahen seurakunta ei jäänyt lopullisesti taakse edes yliopisto-opintojen alkaessa, sillä lukujen lomassa Jani-Matti vietti kolme kesää seura-

kunnan kesäteologina. Näiden kesien kautta varsinkin nuori seurakunta tuli hyvinkin tutuksi.

- Minähän olen kirkon kasvatti, Jani-Matti kuvaa omaa hengellistä taustaansa.

- Herätysliikkeet tulivat totta kai tutuiksi opiskeluaikana, mutta varsinkin koti minulla on aina ollut paikallisessa seurakunnassa.

Astuminen papinvirkaan Luther-säätiön yhteisön palveluksessa merkitsee tietysti myös tietyllä tapaa suhteen muuttumista Suomen evankelis-luterilaisen kirkon paikallisseurakuntiin. Millaisilla tunnoilla ”kirkon kasvatti” näitä miettii?

- En ajattele, että jotenkin hylkäisin sen, minkä edestä olen tehnyt työtä ja jolta olen niin paljon oppinut. Juuri kaikkea sitä hyvää varjellakseni, on toimittava näin, Jani-Matti kertoo.

- Tahtoni on, että sitä hyvää, josta olen itse saanut elää, voitaisiin jakaa ja opettaa vielä seuraavallekin polvelle. Siksi Luther-säätiön viitoittama tie on välttämätön, nuori pappi vakavana kertoo.

”EI ASIAA KIRKON TÖIHIN”

Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa ei Jani-Matin kaltaisia miehiä papinvirkoihin vihitä, sen hän sai havaita opintoihin kuuluvan seurakuntaharjoittelun jälkeisessä palauteseminaarissa.

- Harjoitteluohjaajan raportissa luki ”ei pysty toimimaan kirkon hyväksymän virkaratkaisun mukaisesti”, Jani-Matti kertoo.

- Piispa Salmi kysyi minulta pitääkö tämä paikkaansa. Kun vastasin myöntävästi, sain kuulla että asian on muututtava tai muuten minulla ei ole asiaa hänen tai muiden piispojen vihkimyksiin eikä kirkon

töihin.

Jani-Matti löysi tiensä Markus-yhteisöön varsin myrskyisässä vaiheessa. Eero Huovisen tapaus oli mediassa esillä, ja television keskusteluohjelmasta säätiön dekaani Juhana Pohjolan huomannut Jani-Matti etsiytyi nettisivuille saarnoja kuuntelemaan.

- Kun Markus Pöyry – entinen Raahen kesäteologi – rohkaisi minua lähtemään Luther-säätiön messuun, olin henkisesti jo kypsää kauraa, Jani-Matti muistelee.

- Olen saanut elää ja seurata oma-kohtaisesti yhteisön arkea, olen saanut kuulla ja itsekin olla esittämässä niitä kysymyksiä, joita seurakunnassa kysytään.

PAIMENVIRKA KYSY PITKÄJÄNTEISYYTTÄ

Paimenuus on matkan taittamista seurakunnan kanssa

Vanhempien paimenten esimerkiksi on ollut tärkeää Jani-Matin kulkiessa kohti omaa tehtäväänsä. Oman esimerkin, kertomusten ja opetuksen kautta teologian opiskelijalle on piirtynyt kuva siitä, mitä merkitsee seurakunnan kanssa kulkeminen – silti ollen samaan aikaan myös sen paimen.

- On ollut tärkeä kuulla viesti siitä, että paimenuus on pitkä matka ja hetkessä ei tule valmista. Se on myös aika haastavaa: hetkellinen onnistuminen ei tarkoita sitä, että koko savotta olisi jo klaarattu, Jani-Matti pohdiskelee.

- Varsinkin nuorelle papille on aika hurja juttu huomata, että suu-
relle osalle seurakunnasta minä tulen olemaan paimenenä heidän lähtöhetkeensä saakka.

- Tämän ajatuksen myötä ordinaatiolahjaksi saamani matkaehtool-

lisvälineet – joita käytetään sairaalle sakramentin antamisessa – tuntuvat varsin tarpeelliselta lahjalta, Jani-Matti sanoo.

”EN HALUA OLLA OMIE VISIOIDENI TOTEUTTAJA, VAAN SEURAKUNNAN PALVELIJA”

Omaa paimenvirkaansa ja sen haaveita ja tavoitteita miettiessään Jani-Matti kuvaa toivettaan olla pappi, jolla on kädet, suu ja korvat.

- Käsillä jaetaan sakramentit, suu julistaa Jumalan sanaa. Mutta pitäisi olla myös korvat, joilla kuullaan seurakuntalaisten huolet ja tarpeet – mutta myös kuunnellaan ulkopuolisen maailman ääniä niin, että Raamatun kehotuksen mukaisesti ”osaisin kumota vastustajien väitteet”.

- Haluaisin olla sellainen paimen, joka kuuntelee seurakuntaansa. En halua olla omien visioideni toteuttaja, vaan seurakunnan palvelija, Jani-Matti kuvaa.

Neljännesvuosisadan verran maailmaa katsellut mies tuntee itsensä kovin nuoreksi seurakunnan paimennustyöhön ryhtyessä. Lohdutukseksi on tullut Jeremialle sanot-

tu sana: ”Älä sano, että olet nuori, vaan mene minne minä sinut lähettän ja puhu se, mitä käsken sinun puhua”. Seurakunnan ravinto tulee aina Herralta, ei ihmiseltä, joskin ihmisen kautta.

POHJALAISILLE SANOILLA ON VÄLIÄ

Raahesta kotoisin oleva mies tuntee olonsa Keski-Pohjanmaalla kotoisaksi. Mutta mitenkäs se pohjalaisuus tällaiselle hämäläiselle selitettäisiin?

- Se on ehkä sitä, että puhutaan hiukan vähemmän, mutta sitten kanssa pidetään kiinni siitä, mitä on puhuttu. Sanoilla on merkitystä, ihmisen sanaa kunnioitetaan, Jani-Matti kuvailee.

- Se näkyy varmasti myös seurakunnassa. Pappi ei saa puhua joutavia, pitää puhua niin kuin se on. Täällä on totuttu tarkasti kuuntelemaan se, mitä saarnatuolistä julistetaan. Ja se onkin terveen seurakunnan merkki, että tarkataan sanan julistusta.

KAHDEN TEOLOGIN KESKINÄINEN ELÄMÄ

Jani-Matille syksy 2010 on ollut

useammankin vihkimyksen syksy – syyskuussa hän ja vaimonsa Marianna aloittivat yhteisen tien avioparina. Marianna ja Jani-Matti ovat opiskelleet yhdessä teologisessa tiedekunnassa. Mitä tuore pappi ja aviomies tuumaa siitä, että oma vaimo on myös kolleega koulutuksen puolesta?

- Kyllä me hyvin tullaan toimeen vaimon pappisvihkimykseen saakka, Jani-Matti vitsailee.

-Tänäänkin pyykkiä ripustettaessa pohdittiin teologisia aiheita. On mukavaa, kun toinen ymmärtää helposti. Ja tottahan joissain asioissa Marianna on minua paljon pätevämpi ja etevämpi – pääainevalinnat kun meillä ovat olleet erilaiset.

-Kun jotkut haukkuvat meitä naisten alistajiksi ja sen sellaisiksi, on itselleni lohdullista tietää että Marianna ei ole näissä jutuissa tietämätön eikä huijattavissa, vaan hän on ihan itse miettinyt ja ymmärtänyt meidän teologiset linjamme, Jani-Matti iloitsee.

Joulukuun alussa Andreas-yhteisön pappina aloittava Jani-Matti luonnehtii omaa yhteisöään lämpimäksi.

- Kun tulimme Kokkolaan muuttolaatikoiden kanssa, asunomme portaille oli laitettu kylmälaukussa ruokaa meitä odottamaan. Monet ovat tarjonneet autoa tai peräkärryä lainaan, yhteisön vastaanotosta iloitseva Jani-Matti hehkuttaa.

Tuore pastori päättää kuvauksensa lyhyellä toteamuksella: ”Näillä ihmisillä on valtava sanan nälkä.” Nöyrällä, mutta päättäväisellä äänellä puhuvalla nuorella sielunpaimenella ei ole epäilystä siitä miten ja millä Andreas-yhteisöä ruokitaan.

TAAKAT TUNNOLTA YHTEISESSÄ RIPISSÄ

✍️ JANNE KOSKELA

Kun menet vierailulle ystäväsi kotiin, et koskaan lampsi kuraisilla kengillä, päällystakissa ja reppu selässä suoraan olohuoneeseen. Likaiset päällysvaatteet ja muut kantamukset jätetään eteiseen. Näin kunnioitetaan toisen kotia ja vieraanvaraisuutta. Kun Herran seurakunta tulee kokoon kolmiyhenteisen Jumalan, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimessä, mekään emme voi rynnätä suoraan hänen läsnäolonsa, hänen pyhien kasvojen eteen, ei vain kunnioituksesta, vaan myös, koska ”meidän Jumalamme on tuhaksi poltettava tuli” (Hepr 12:29).

TOTTA PUHUEN...

Synnintunnustus on jumalanpalveluksen ainoa liturginen teksti, joka on minä-muodossa. Yhdessä toisten kanssa jokainen saa puhua omasta puolestaan, ja tuoda Herran eteen juuri sen, mikä häntä painaa. Synnintunnustuksessa me puhumme Jumalan sanan valossa totta itsestämme. Tunnustamme tekemisemme ja tekemättä jättämisemme, sanamme ajatuksemme ja kättemme työt. Tunnustamme, että meillä ei ole itsessämme ja tekojemme puolesta oikeutta tulla Herran kasvojen eteen. Tunnustamme, että tarvitsemme Jumalan armoa alusta loppuun asti. Vertauksen publikaanin kanssa rukoilemme: Jumala, sovita minut syntinen, armoistuimen kautta! (Luuk 18:13)

HIILEN SANOMA

Nuori profeetta Jesaja sai nähdä Herran kirkkauden temppelissä. Jumalan läsnäolon pyhyys sai hänet valittamaan ja tunnustamaan syntinsä: Voi minua, minä hukun! Minulla on saastaiset huulet, ja saastaiset huulet on kansalla, jonka keskellä elän, ja nyt minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin. (Jes 6:5) Mutta Jumala ei tahtonut Jesajan hukkuvan. Hänellä oli ratkaisu ongelmaan: Silloin yksi serafeista lensi luokseni kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli ottanut pihdeillä uhrialttarilta. Hän kosketti sillä minun huuliani ja sanoi: -- Katso, tämä on koskenut huuliasi, sinun syyllisyytesi on poissa ja syntisi sovitettu (Jes 6:6-7). Me tiedämme, että riittävä kuumuus tappaa bakteerit. Tässä ei ollut kuitenkaan kysymys 700-luvun eKr desinfiointitekniikasta, vaan siitä, mistä hiili oli peräisin. Uhrialttarin hiili oli ollut yhteydessä syntiuh-

riin. Jokainen vanhan liiton syntiuhri taas viittasi Jeesukseen, Jumalan Karitsaan, joka pois otti maailman synnin. Hiili puhdisti Jesajan 'saastaiset huulet' Jeesuksen sovituskuoletman tähden. Tämä sama asia tapahtuu messun synninpäästössä. Jeesuksen Kristuksen palvelijana ja hänen käskystään, pastori julistaa kaikki synnit anteeksi, Jeesuksen ristinkuoletman tähden, kolmiyhenteisen Jumalan nimessä. Synninpäästö ei koskaan ole pelkkää toivottelua, vaan Jumalan sanaa, joka vaikuttaa sen, mistä puhuu: Jolle te annatte synnit anteeksi, hänelle ne ovat anteeksi annetut (Joh 20:23). Synninpäästö on aina paluuta kasteessa saatuun puhtauteen, vanhurskauteen ja pyhyyteen. Siksi pappi synninpäästön julistaessaan tekee jälleen ristinmerkin. Sen saman merkin suojiin meidät alunperin kasteessa kätettiin, siinä merkissä meillä on anteeksiantamus ja siinä merkissä saamme jatkaa matkantekoa.

YHTEINEN JA YKSITYINEN

Alun perin messu alkoi päivän psalmista. Ripillä käytiin aamulla ennen messua, lauantai-iltana tai muuna aikana yksityisesti. Ajan myötä yhteisestä ripistä on kuitenkin tullut luonteva osa itse messua. On hyvä, että rippi on aktiivisesti käytössä, mutta samalla on surullista, että yksityisen ripin käyttö on lähes unohtunut. On hyvä muistaa, että yksityisrippikin on edelleen käytössä. Yksityinen rippi, jossa saat aivan nimeltä tunnustaa juuri sinua painavat synnit ja kuulla juuri niihin synninpäästön, on verraton ase erityisesti sitkeitä helmasyntejä vastaan!

RIPIN SIUNAUS

Kristillisuus, jossa synnintunnustus ja synninpäästö saa olla aktiivisessa - sekä yleisessä että yksityisessä - käytössä, on turvallista ja realistista kristillisyyttä. Siinä ihminen saa olla ihminen: Jeesuksen anteeksiantamusta jatkuvasti kaipaava ja tarvitseva - ja Jumala saa olla Jumala: pyhä, mutta anteeksiantava ja laupias Poikansa sovituskuoletman tähden. Rippi auttaa messuvierasta muistamaan: Minun paikkani on tässä, sovitettuna syntisenä Herran kasvojen edessä, ei oman hurskauteeni, vaan Jeesuksen Kristuksen tähden. Näin rippi valmistaa meidät käymään syvemmälle Jumalan salaisuuksiin, sanan ja ehtoollisen liturgiaan.

KRISTUS-NIMI

✞ MATTI VÄISÄNEN

Edellisessä Pyhäkön Lampun numerossa käsittelin Jeesus-nimeä. Nyt on Kristus-nimen vuoro. Niin kuin Jeesus-nimi on alennetun, ihmiseksi tulleen Vapah-tajamme nimi, niin Kristus-nimi on ylösnousseen ja korotetun Vapah-tajamme nimi. Kristus-nimi on etu-alalla Uuden testamentin kirjeissä, koska ne todistavat hänestä nimen-omaan ylösnousseena ja kirkastettu-na Herrana.

KRISTUS-NIMEN MERKITYS

Nimi Kristus (hepreaksi *mesiah*; kreikaksi *kristos*) merkitsee ”voideltua”. Vanhassa testamentissa oli kolme korkeaa jumalallista virkaa, joihin viranhaltija asetettiin voitelemalla. Nämä olivat profeetan, ylimmäisen papin ja kuninkaan virat. Raamattu kutsuu Jeesusta Kristukseksi eli Voidelluksi sen tähden, että mainitut Vanhan testamentin kolme korkeata virkaa yhdistyvät hänessä. Hänen persoonassaan täyttyi ennustus kyseisistä kolmesta virasta ikuisiksi ajoiksi, kuten profeetta Jeremia oli sanonut (Jr 31:31-34; Hpr 8:8-12).

Kristus ei ilmaissut jokaista kolmea virkaa yhdellä kertaa, vaan kolmessa eri vaiheessa. Ensin hän tuli profeettana. Profeetat olivat henkilöitä, joiden kautta Jumala puhui. Heprealaiskirjeen alussa sanotaan Kristuksesta: *Monet kerrat ja monin tavoin Jumala muinoin puhui isillemme profeettojen suulla, mutta näinä viimeisinä aikoina hän on puhunut meille Pojassaan* (Hpr 1:1-2). Jumala käytti kaksi tuhatta vuotta sitten valtavan puheenvuoron antamalla meille Kristuksen. Hänen kauttaan on meille ilmoitettu taivaalliset asiat kirkkaammin kuin kaikissa Vanha testamentin kirjoituksissa yhteensä.

Sitten Kristuksesta tulee ylim-

mäinen pappi – mutta myös uhrikaritsa. Vanhan liiton aikana ylimmäiseksi papiksi voideltu meni kerran vuodessa, suurena sovintopäivänä, temppelin Kaikkein Pyhimpään uhrivirta mukanaan ja pirskontti sitä armoistuiemelle. Kristus meni meidän Ylimmäisenä Pappinamme Jumalan uhrialttarille, Golgatan ristille ja uhrasi siellä itsensä uhrikaritsana syntiemme tähden, saaden aikaan kertakaikkisen syntien sovituksen.

Jumala oli valmistellut Golgatan tapahtumaa vuosituhansia. Siitä ovat todistuksena muun muassa Vanhan liiton jokapäiväiset uhrat Jerusalemin temppelissä, joissa vuoti suoranainen verivirta Moorian vuorelta / Golgatalta alas Kidronin laaksoon miljoonien viattomien uhrieläinten antaessa henkensä. Uhrat kuvasivat Kristusta ja hänen tuskansa Golgatalta. Samalla ne olivat Jumalan puhetta siitä, kuinka hirvittävä asia synty on Jumalan silmissä ja kuinka suunnaton on Jumalan rakkaus syntistä kohtaan, kun hän antoi oman Poikansa uhriksi meidän syntiemme edestä.

Viimein Kristus tulee myös kuninkaaksi. Vaikka hänet oli, niin kuin Raamattu sanoo, vähäksi aikaa tehty enkeleitä halvemmaksi (Hpr 2:7), lopulta näemme hänet kuoleman läpi kulkeneena kirkkauden ja kunnian kuninkaana Isän oikealla puolella.

KRISTUKSEN KOLMEN VIRAN TARKOITUS

Miksi Kristuksella on nämä kolme vanhasta liitosta perittyä virkaa? Siksi, että ihmiskunta tarvitsee kolmenlaisen pelastuksen. Aadammin ja Eevan lankeemuksen jälkeen ihminen on sidottu kolmella tavalla: meidän järkemme on pimentynyt, tuntomme on turmeltunut ja tahtomme on tullut pahaksi. *Mutta*

juuri sitä varten Jumalan Poika tuli maailmaan, että hän tekisi tyhjäksi Paholaisen teot (1 Jh 3:8).

Profeettana Kristus antaa tiedon. Hän vapauttaa ymmärryksemme synnin ja pimeyden kahleista ja johdattaa totuuteen. Emme halveksi inhimillistä viisautta, mutta hyvin rajallista ja erehtyvää se on jo tämänpuoleisia tutkiessaan, tuonpuoleisista puhumattakaan. Raamattu sanoo, että Jumalan hulluus on ihmisiä viisaampi (1 Kr 1:25). Pyrkikäämme sen tähden tuntemaan pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä meidät viisaiksi, niin että pelastumme (2 Tm 3:15).

Ylimmäisenä pappina Kristus on oman veriuhrinnsa kautta maksanut meidän syntivelkamme ja poistaa tunnonsyöllisyyden antaen tilalle rauhan ja ilon. Uskovalla on täysi rauha Kristuksen Golgatan uhrivirtien tähden.

Kuninkaana Kristus antaa Pyhässä Hengessä ihmisen sisimpään uuden tahdon, joka rakastaa hyvää ja vihaa pahaa, niin kuin Jumalakin tekee. Kristus-kuningas rakentaa uskovistaan uuden valtakunnan, seurakunnan, joka on rakkauden ja oikeamielisyyden valtakunta.

Pyhää Henkeä täynnä Pietari kertoi kansan johtomiehille kenen nimissä hän oli parantanut temppelin edessä olleen ramman. *Se tapahtui Jeesuksen Kristuksen, Nasaretiläisen, nimessä. Hänet te ristiinnautitsitte, mutta Jumala herätti hänet kuolleista. Hänen voimastaan tämä mies seisoo terveenä teidän edessä. Hän on se kivi, joka ei teille rakentajille kelvannut mutta josta on tullut kulmakivi. Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla.* (Apt 4:10-12)

HUOKAILUA ILTAPÄIVÄLEHTIEN ÄÄRELLÄ

JARI KEKÄLE
PASTORI, HELSINKI

Horjuvan uskonsa kanssa kamppaillut Tero Tavis huokaa: On se niin turvallista!

- Vaikka enhän minä nyt niin uskova ole, mutta kyllä tässä meinasi ihan minun uskoni kaikki erilaisiin osapuoliin ja varsinkin kirkkoon horjua, kun niin moni ihminen äänesti sen pois jatkosta tämän homokohun yhteydessä.

- Mutta kyllä nyt jo helpottaa ja on paljon turvallisempaa. Ai, että miksi?

- No, ensinnäkin minua auttoi kauheasti, että saatiin kuitenkin oikea osoite ja paikka tämänkin kohun käsittelylle, kun tuon puoluejohtajan sisarenkälän roskapussista löytyneestä kuitista päästiin perille, että tällä kristillisdemokraattien johtajalla on salattu yhteys tämän Luther-säätiön kanssa. Ihan vaan siellä kaikille avointen nettisivujen kätöistä löytyi tällainen salainen paljastusdokumentti, joka ei ole ollut siellä internetissäkään kuin palttiarallaa viisi vuotta luettavissa.

- Ja nyt tämä salattu kohudokumentti auttoi siinä, että päästiin tuosta Räsäsestä itse asian ytimeen eli siihen, miten tämänkin homokohun varsinainen tekijä lopulta oli tämä kohuttu Luther-säätiö. Niin se minua kyllä helpotti ja toi turvallisuuden tunnetta.

- Ja sitten se kyllä oli kanssa oikein turvallisuutta tuovaa, että heti osasivat sillä tavalla määrittää, että mistä tässä on kyse, että ihan juuri siitä, siitä fundamentalismistahan tässä Luther-säätiössä on kyse. Niin ja että homojakin pelkästään vihaavat, minkä naisilta ehtivät. Turvallisuutta lisäsi myös se, kun tajusi, et-

tei kirkossa kukaan näitä asioita tee, eikä ole fundamentalisti, vaan että kaikki ne ovat vaan siellä Luther-säätiössä. Jotenkin tuntui hyvältä, kun sai oikein kunnon selkeän rajauksen tälle ongelmalle.

- Vaikka se kyllä meinasi vähän tässä taas tätä turvallisuutta järkyttää, kun toisaalta antoivat ymmärtää, että jotkut ihmiset ovat sen Luther-säätiön piispan ystäviä ja että väittivät joidenkin piispan sukulaisten ja tuttujen olevan ihan parisuhteessa, mutta kyllä siinä sitten

” Homojakin pelkästään vihaavat, minkä naisilta ehtivät.

auttoi kun tajusi, että sekin on vaan salajuoni ja inhimillinen savuverho, jolla koittavat tekeytyä vähemmän talebaanimaisiksi.

- Niin ja se oli oikein turvallista kuulla, että varsinainen rahaongelma ei ole kuitenkaan kirkolla, joka voi kenties menettää miljoonia euroja ja joka saa vuosittain palttiarallaa miljardi euroa rahoja. Niin, että ei se ongelma siellä ole lainkaan, eikä se ole poliitikoillakaan, niin kuin välillä näiden vaalirahakohujen yhteydessä joskus tuli huoleksi. Niin se kyllä toi turvallisuutta, kun sai tietää, että tällä Luther-säätiöllä on ihan 200 000 euroa sijoitettuna, niin ja on niillä ihan yksi kiinteistökin. Ihan kun näin sai nyt oikean osoitteen tähän rahakähmintäänkin, niin kyllä se minua auttoi taas oikeaan turvalliseen päivärytmiin.

- Mutta eniten minua kuitenkin auttoi se, kun toimittaja oli niin terävästi osannut ihan Mooseksen kirjasta lukea Raamattua ja näyt-

tää miten ne siellä Luther-säätiössä sitä Raamattua valikoiden lukee, kun haluavat koko ajan heittää ensimmäisellä kivellä vain naisia ja homoja. Ja varsin helpottavaa oli kuulla mikä lienee teologian ganssteri - ihan varmaan tohtorishenkilö, joka sanoi, että kun nämä Luther-säätiössä eivät osaa selittää miksi jotkut kohdat Raamatussa ovat aikaansa sidottuja ja toiset eivät. Mutta tältä gansterilta tuo erottaminen kyllä kävi niin liukkaasti, että heti tiesi, että vaan tämä... mikä se nyt oli... niin se kuitenkin vaan on sitä asiaa ja muu kaikki on aikaansa sidottua. Helpotti ihan hirveästi, kun se gansteri vielä sanoi, että kirkolla on turvallisesti vaan sana Jumalasta, eikä mitään pelottavaa Jumalan sanaa.

- Niin, että kyllä tämä nyt alkaa helpottaa ja voi kai sanoa, kun nyt tämä Luther-säätiö on saatu äänestettyä ulos!

Kirjoitus on tarkoitettu satiiriksi, eikä kuvaa kirjoittajan omia, todellisia mielipiteitä.

JUMALANPALVELUSYHTEISÖT

Heinola

Sunnuntaina klo 15 Pääsinniemen
rukoushuone, Jousantie; 5.12.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Annankatu 7

Helsinki: St. Barnabas

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Tykistötie 13

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17 Satamakatu 5
31.10., 14.11., 28.11., 5.12., 19.12.

Imatra: Joosua-yhteisö

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15
31.10., 14.11., 28.11., 12.12.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17 Tikkamäentie 8
7.11., 14.11., 21.11., 5.12., 12.12., 19.12.

Jyväskylä

Sunnuntaisin klo 17 Ilmarisenkatu 18
7.11., 14.11., 28.11., 12.12., 19.12.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinämöisenkatu 13

Kerava

Sunnuntaisin klo 17 Lapilantie 19
14.11., 12.12.

Kitee

Maanantaisin klo 18 Valamontie 4
22.11., 20.12.

Kokkola: Andreas-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17 Pitkäsillankatu 17 b
7.11., 14.11., 28.11. 5.12. alkaen joka su
klo 11, tarkista paikka nettisivuilta

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinöläntie 21

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Saastamoisenkatu 10

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10 Uudenmaankatu 14
7.11., 21.11., 5.12., 19.12.

Laitila: Vakka-Suomen lut. jumalanpalvelusyhdistys

Sunnuntaisin klo 12 Laessaaren siu-
nauskappeli, Salontie 24
14.11., 28.11., 12.12., 25.12.

Lappeenranta

Raastuvankatu 16 klo
raamattutunnit to 25.11. ja ke 8.12.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 17 Rouhialankatu 2

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10.30 Tuulimyllynkatu 18

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Pyhänskoski

Sunnuntaisin klo 15 Sanajumalanpalve-
lus Pyhänskosken rukoushuoneella
14.11. ja 12.12. tiedustelut 050 366 7747.

Rovaniemi

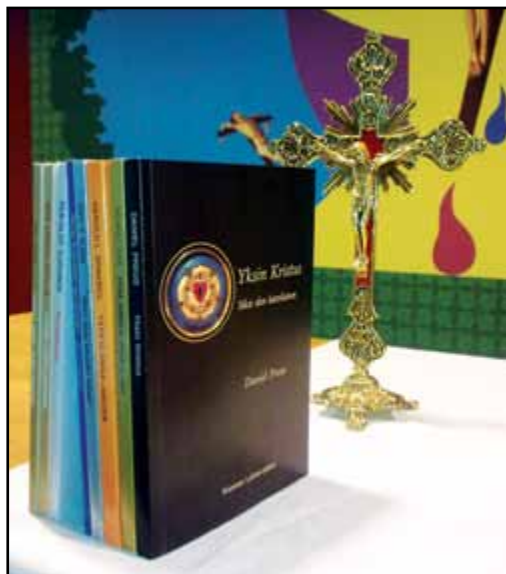
Korkalonkatu 2 Sunnuntaisin klo 11
7.11., 21.11., 28.11., 5.12., 12.12., 19.12.

Seinäjäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Kauppaneliö 13 as 3

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Ilomäentie 5
7.11. klo 15!

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitussihteeri: Esko Murto

Tilaukset: 050-5225 855

tiedotus@luthersaatio.fi

TILAA KOKO HENGEN VIISAUS -SARJA ITSELLESI TAI LAHJAKSI

*Hengen viisaus -sarja paneutuu luterilaisen uskomme
perusteisiin. Siinä on julkaistu kahdeksan osaa:*

1. Pitääkö minun tehdä parannus? (Eero Parvio)
2. Löysin luterilaisuuden (Gene Edward Veith Jr.)
3. Rukouskoulu (Per-Olof Sjögren)
4. Herran Kristuksen seuraaminen (Anssi Simojoki)
5. Miten jakaa totuuden sanaa? (John T. Pless)
6. Tätä elämää janoisin (Harold L. Senkbeil)
7. Pyhä Jumala – pyhä elämä (Richard C. Eyer)
8. Yksin Kristus (Daniel Preus)

Kaikki kahdeksan osaa yhteishintaan 25 €

(sis. postituskulut).

Tilaukset: Eeva Pitkäranta 050 5225 855, tai
sähköpostitse tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Knowman Oy

Paino: Myllypaino Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

JUMALAN VALTAKUNTA MAALAAMASSA

📷 ✍️ PETRI HILTUNEN

”Mulla olis täällä taas pari taulua valmiina. Tulisitko katsomaan, kelpaavatko nämä?”

- Olen saanut kehotuksen, että jokaisen tulisi käyttää lahjojaan Jumalan valtakunnan työn hyväksi. Haluan pistää pienet lahjani likoon ja palvella tällä tavoin tärkeäksi kokemaani työtä, Jari Lehtonen kertoo.

- Olen pitänyt pari omaa näyttelyä ja ollut mukana Kouvolan Taideseuran näyttelyissä. Pidän itseäni kuitenkin enemmän käsitöiläisenä kuin varsinaisena taiteilijana. Innostus kuvataiteeseen alkoi minulla vasta opiskeluaikana ollessani opiskelemassa Helsingin opettajankoulutuslaitoksessa ja valittuani siellä kuvaamataiteen erikoiskurssin.

1970-luvulla Jari Lehtonen tempautui mukaan Kouvolan nuorisohierätykseen.

- Sen herätyksen piirissä minäkin sain ensi kosketuksen kristilliseen uskoon luterilaisen kirkon rippikoulussa. Luther-säätiöön tutustuin Petri Hiltusen kautta, kun hän Valkealan kirkkoherrana oli aikamoisen ”myllytyksen” silmässä pitkään.

Yhteiset keskustelut paikallisessa hampurilaisravintolassa johtivat hedelmälliseen yhteistyöhön.

- On valtavan suuri tilaus sellaiselle seurakuntaelämälle, joka pitää uskonpuhdistuksen tulta palamassa ja kunnioittaa Raamattua sekä siunaa Israelia ja kieltäytyy menemästä mukaan vihanpitoon.

- Varmaankin Luther-säätiön työ tulee jatkossa vain laajenemaan. Kaikenlaisen uskonnollisuuden keskellä me ihmiset kaipaamme *kaikkein parasta kultaa* (Ps. 19). Tämä

kulta löytyy Raamatusta.

Jarin ja hänen äitinsä Astan kodin seinillä riippuu suuri määrä maalauksia, jotka kertovat Jumalan luomistyön rikkaudesta. Monista tauluista välittyy symbolien ja huumorin avulla kristillisen toivon viesti.

- Kaikkia taidemuotoja voi käyttää kristillisen sanoman palveluksessa, oli sitten kyse kirjallisuudesta, musiikista, kuvataiteista tai muista. Eikä taide ole vain työkalu ja itse tarkoitus. Ovathan taide ja taiteellisuuskin Jumalan antamia lahjoja, kuten kaikki, mikä on olemassa. Raamattuhan sanoo: *Ja mitä sinulla on, mitä et ole lahjaksi saanut* (1. Kor. 4:7).

Jeesus-Messiaan ristin naulat